

Ağlasam Sesimi Duyar Mısınız

— sahara · 26 Kasım 2021

Öğretmenlik yıllarım. Okulun birinde ikinci sınıfları okutuyorum. Edebiyat özellikle şiir sever bir yeğenim var. Ünlü şairlerimizin çoğu kendi sesleriyle okudukları şiirlerden oluşan kasetler edinmişti. Bazı ünlü şiirler de tiyatro sanatçılar tarafından kasetlere okunmuştu.

Öğrencilerime okumayı şiirlerle sevdirdim. Bu kasetleri sınıfıma götürür. Hem şairler hakkında bilgi verir hem de şiirlerini dinletirdim. Orhan Veli'den de Kerim Afşar şiirler okumuştum bir kasete. Kasette şairimizin hazin ölümü ile ilgili de anekdotlar okuyordu Kerim Afşar. Ne göreyim! Benim sevgili Burcu'm ağlıyordu. Niçin ağladığını sordum. Ağlamaklı sesiyle:

"Öğretmenim, Orhan Veli'nin ölümüne ağlıyorum." Ben de hüzünlendim. Sevgili Burcu sınıfımın seçkin öğrencilerindendi. İkinci sınıf olmasına karşın dördüncü, beşinci sınıf düzeyinde öğrenciler düzeyinde etkili okur ve konuşurdu. Aradan yıllar geçti. Ne Orhan Veli'yi ne de Burcu'yu unutmadım.

Orhan Veli'nin yaşamımda, şiiri sevmemde farklı bir yeri vardır. Anlatamıyorum şiiri üzerine günlerden bir gün öğretmenler odasında sohbet açıldı. Bir arkadaş şiiri okudu. Edebiyat öğretmeni arkadaş:

"Bu şiirin güzel okunması için, şairin yaşadığı duyguları hissetmek gerek. Ancak o zaman şiirin hakkı verilebilir." Bu söz üzerine başka bir arkadaş:

"O zaman âşık olmak gerek." Sözlerine gülmüştük.

Özellikle kırlarda mor menekşeler boy gösterdiği ilkbahar günlerinde, tepeden tırnağa çiçek açmış ağaçları görünce O. Veli'nin: "Deli eder insanı bu dünya,/ Bu gece, bu yıldızlar, bu koku;/ Bu tepeden tırnağa çiçek açmış ağaç." Şiirini anımsarım.

Doğduğum topraklardan uzak gurbet ellerinde yaşarken bazı günler okul bahçesinde bir ağacın gölgesine oturup O. Veli'nin; "İstanbul'da Boğaziçi'nde,/ Bir fakir Orhan Veli'yim./Veli'nin oğluyum. / Tarifsiz kederler içindeyim." Dizelerini içeren İstanbul Türküsü 'nü anımsar efkârlarımla.

Kadın öğretmenlerin çoğunlukta olduğu bir okuldayım. Öğle teneffüsü, öğretmen odasında oturuyoruz. Söz dönüp dolaşıp kitaplara geldi. Romandır, öyküdür derken şiirden, şairlerden bahsetmemek olmaz ki.

Orhan Veli, aynı zamanda büyük bir Kazanova'yım dedi bir arkadaş. Ve Yol Türküleri'nde :

“Hendek’te bir güzel gördüm, /Yavuklumdan vazgeçtim. /Hendeğin yolları taştan, /Sen çıkardın beni baştan.” Diyor bir güzele rastlayınca. Görsel Sanatlar dersi öğretmeni:

“Orhan Veli olmak öyle bir şey işte” diyerek sohbeta karıştı.

“Beni onun şiirleri ilgilendirir. ‘İstanbul’u Düşünüyorum’ şiiri üzerine romanlar yazılabilir.” Dedim. başka bir arkadaş:

“İstanbul’u Düşünüyorum” bu iki kelimenin bile büyüğü bir güzelliği var.” Diyerek Orhan Veli’ye olan saygısını belirterek benim de duygularıma tercüman oldu.

Şairimizin duygu yüklü denizle ilgili şiirleri çoktur: Ayrılış şiiri; “Bakarım giden geminin ardından; / Atamam kendimi denide, dünya güzel. /Serde erkeklik var ağlayamam.” Denizi Özleyenler İçin; “Gemiler geçer rüyalarımda, /allı pullu gemiler damların üzerinden; /Ben zavallı, /Yıllardır denize hasret.”

Şair olup kafayı iyi yapmadan şiir yazılmaz kolayına. Hele aşk şiirleri. Böyle bir gününde ‘Davet’ eder sevgiliyi: “Bekliyorum /öyle bir havada gel ki, Vazgeçmek mümkün olmasın.”

Orhan Veli sadece aşk şiiri yazan bir şair değildir. Ülke sorunlarıyla da yakın ilgili şiirler yazar. “Cep delik, /Cepken delik. /Yen delik kaftan delik, /Don delik mintan delik. /Kevgir misin be kardeşlik.” Vatan İçin şiirinde demagoglar az söz ile ancak bu kadar anlatılabilir: “Neler yapmadık bu vatan için /Kimimiz öldük; / Kimimiz nutuk söyledik.”

Kültürsüz burjuva kadınlar için de yazar şairimiz: “Ne atam bombası, /Ne Londra konferansı./Bir elinde cımbız, /Bir elinde ayna /Umurunda mı dünya!”

Ülkemizde siyasi atmosferin iyice kirlendiği; “At izinin it izine karıştığı, işimizin Allah’a kaldığı” bu günlerde Orhan Veli’yi anmak, şiirlerinden örnekler sunmak istedim.